

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תַּקּוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשִׁית וִיקָהָל

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מֶלֶךְ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ד - חלק ז'

קונטרס 397

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקִין בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אחר כך הרבנית וחברתה עשו ביניהן הסכם, מי שיפטר קודם מן העולם תבוא בחלום לחברתה לספר לה, איך שדנו אותה בעולם העליון.

חברתה של **הרבנית מווילנא** נפטרה קודם, ובאה בחלום וסיפרה: אין לי רשות לגלות מה היה שם בב"ד של מעלה, אבל דבר אחד אני יכולה לספר, שזה שהראיתי לך באצבע ללכת לאישה הזאת לקבל צדקה, זה שווה שם הרבה, ואין אפשרות להבין זאת בעולם הזה.

עכשיו שאנחנו יודעים כבר **גודל השכר של הוראה באצבע**, בואו ונחשוב, אם בן אדם אומר לחבירו ללמוד זוהר הקדוש, או שמעורר לעשות שיעור בזוהר הקדוש בבית המדרש, הוא מקבל כל הזכויות של כל הלומדים^א, וכדברי הנביא (ישעיה פרק טו ג) "וַיִּמְעוּלֶם לֹא שָׁמְעוּ לֹא הִאֲזִינוּ עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לִי".

כי אפילו רק יהודי אחד שילמד כל שבת רק שעה אחת זוהר הקדוש, אי אפשר לספור הזכויות שהוא יקבל, אין עוד מחשב בעולם שיכול לספור כל השכר שלו, וכמה "חומת מגן" הוא בונה לכלל ישראל ומציל ומזכה לכל העולם.

ובזה נבין מה שרש"י הקדוש אומר: **אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון.**

ברש"י הזה מרומז, **השכר הגדול של מיליון שעות תורה שמקבלים על ידי לימוד זוהר הקדוש בשעה אחת שזה מצוה קלה, וכל אדם יכול בנקל לקיים את זה, ועל ידי זה יקויים הפסוק "ושמר ה' אלוקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך" וכו', וכל הברכות הכתובות בתורה.**

כתוב בזוהר חדש שיר השירים [דף פ"ו ע"ב]: העוסקים בסודות התורה כאשר נשמתם עולה למעלה לאחר מאה ועשרים שנה, היא מתעטפת באור של סודות התורה, וכוחות הקליפות והחיצונים לא יכולים לגשת ולהתאחז באותם הנשמות,

יא. ובמסכת ברכות (דף לד ע"ב): אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא למשיא בתו לתלמיד חכם ולעושה פרקמטיא לתלמיד חכם ולמהנה תלמיד חכם מנכסיו אבל תלמידי חכמים עצמן עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים זולתך.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזהו"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ולא עוד אלא שהקב"ה חוקק את אותה הנשמה עוד בחיים חיותה בלבוש של השכינה הקדושה, וגם משתעשע בה, ולא עוד, אלא שיורשת ב' עולמות עוה"ז ועולם הבא, ומי שלא לומד סודות התורה, כאשר יעלה לעוה"ב, אפילו יש לו מעשים טובים ולמד ש"ס ופוסקים וכו', ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עדן העליון, ואם הוא למד אפילו שלא הבין, מלמדים אותו בעולמות העליונים את תורת הסוד, ויכול לישב בישיבות גבוהות ולעסוק בסודות התורה.

דוד המלך עליו השלום אומר בתהלים (פרק ב'): "לְמָה רָגַשׁוּ גִוִּים וּלְאֻמִּים יִהְיוּ רִיק. יִתְיַצְבוּ מַלְכֵי אֲרָץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ". וכבר רואים איך שהאומות מתרגשות וחס ושלוש מכינים למלחמה רח"ל.

ובפרק פ"ג (פסוקים ג' - ד') כתוב: "כִּי הִנֵּה אוֹיְבֶיךָ יִהְיוּ וּמִשְׁנָאֶיךָ נִשְׂאוּ רֹאשׁ, עַל עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוֹד וְיִתְיַעֲצוּ עַל צָפוֹנֶיךָ". ודברי תורה כפטיש יפוצץ סלע, ומתבאר כחומר, מפני מה האוייבים יהמיון והשונאים מרימים ראש, מפני ש"עמך יערימו סוד" מלשון ערומים מתורת הסוד, וכידוע שהעצה היחידה להינצל הוא אך ורק על ידי לימוד הזוהר הקדוש (עיין באור הזוהר דברי הרמח"ל זי"ע, על סוד ההצלחה).

מי לא מפחד מפצצת אטום של אירן?

כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! – ומי יודע מה ילד יום ב'!!!

משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, ורק אלו שילמדו זוהר הקדוש ינצלו בתיבת נח שהוא הזוהר הקדוש.

בואו ונתאחד כולנו ביחד ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תיקוני זוהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, וזה אפשר גם ללמוד ולשמוע ב"קול הזוהר" בטלפון, ובשבת קודש נלמד שעה אחת למען תיקוני השכינה הקדושה², ובעזרת

יב. וכבר נשמע דברו של מרן הגאון הצדיק רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א, שהמצב היום יכול להיות מסוכן ח"ו יותר ממלחמת העולם, וצריכים זכויות גדולות בעם ישראל, ולהרבות בתורה ומצוות.

יג. וכבר ידוע מעשה מהגאון רבי יהודה צדקה זי"ע, ראש ישיבת פורת יוסף, שבילדותו [כבן 10 שנים] בא לקבל ברכת האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זי"ע, ושאלו מפני מה יש למסכת שבת 24 פרקים, והלך הגר"י צדקה לשאול לחכמי הספרדים, וחזר ותשובתו בידו,

אמר שתלך אחריהם? לא היה צריך לכתב אלא ולקטת אחריהן. מה זה והלכת אחריהן? אלא בשביל עיניה הוא אמר, עיניה שיהיו גורמות (ברכות רבות, ועל כן ברכות ללוקטים רבים, ועל כן והלכת אחריהן, אחר עיניה. כל שאר בני העולם אין להם רשות ללכת אחר עיניהם, ואת אחר עיניה, שענין גורמות לברכות רבות.

דבר אחר בשדה אשר יקצרון - בעז ראה ברוח הקדש שעתידים לצאת ממנה מלכים עליונים שליטים, שהם העינים של הכל, כמו שהיתה תמר, שכתוב בה (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. התישבה בפתח שיוצא ממנו מלכים שליטים עליונים שנקראים עינים, כמו שזכרנו (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמו שכל אברי הגוף לא הולכים אלא אחר העינים, והעינים מנהיגות את כל הגוף - אף כן מלכים וסנהדרין וכל אותם שליטים, הכל הולכים אחריהם (שדולכים האיקרים אחר העינים), ומשום כן אמר לה עיניה. אלו המלכים והשליטים שעתידים לצאת ממנה.

בשדה, איזה שדה? זה ציון וירושלים, שכתוב (מכה א) ציון שדה תחרש. וכתוב (בראשית כז) פריח שדה אשר ברכו ה', זו ירושלים. ועל כן כתוב עיניה בשדה, שהם העינים שלה, שעתידים לצאת ממנה, לא יהיו שליטים אלא בשדה. אשר יקצרון, שהרי מאותו שדה היו לוקחים כל בני העולם תורה ואור שמאיר, שכתוב (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

והלכת אחריהן, במעשים הפשרים הללו שאני ראיתי כן. הלוא צויתי את הנערים וגו', כמשמעו שלו, משום שאשה דעתה קלה. וצמת, לשון נקיות נקט. וצמת, שאם תשוהו לדבק באדם

אחריהן, אלא בגין עיניה קאמר. עיניה זהו גרמין (כ"א ברכאן סגיאין, ועל דא וכו'), ברכתא לקטין סגיאין ועל דא והלכת אחריהן, בתר עיניה. כל שאר בני עולם לית להו (דף רי"ז ע"א) רשו למיהן בתר עינוי. ואנת לבתר עיניה, דעיניה גרמין ברכאן סגיאין.

דבר אחר עיניה בשדה אשר יקצרון. בעז חמא ברוח קדשא, דזמינין לנפקא מינה מלכין עלאין שליטין דאינון עיינין דכלא. כמה דהוות תמר, דכתיב בה, (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. אתיישבת בפתחא דנפקין מינה מלכין שליטין עלאין, דאקרון עיינין, כמה דאת אמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמה דכל שייפי גופא לא אזלין אלא בתר עיינין, ועיינין אינון מנהגין לכל גופא, אוף הכי מלכין וסנהדרין, וכל אינון שליטין, כלא אזלין אבתרייהו (כ"א דאזלין שייפין בתר עיינין) ובגין כן אמר לה עיניה אלן מלכין ושלטין, דזמינין למיפק מינה.

בשדה. מאן שדה. דא ציון וירושלים, דכתיב, (מכה א) ציון שדה תחרש. וכתוב (בראשית כז) פריח שדה אשר ברכו ה', דא ירושלים. ועל דא כתיב עיניה בשדה, דאינון עיינין דילה, דזמינין למיפק מינה, לא יהוין שליטין אלא בשדה. אשר יקצרון, דהא מההוא שדה, הוין נקטין כל בני עולם תורה, ונהורא דנהיר, דכתיב, (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

והלכת אחריהן, באלין עובדין דכשרן, דאנא חמינא כן. הלא צויתי את הנערים וגו'. כמשמעו דיליה, בגין דאתתא דעתא

לקים זרע בעולם - והלכת אל
הכלים, אלה הם הצדיקים
שנקראים כלי ה', שבתוב (שם נב)
הברו נשאי כלי ה'. שעתידים
הצדיקים להביא להם את כל
העולם דורון למלך המשיח.
ואותם כלי ה', כלים שהקדוש
ברוך הוא נהנה בהם, אלה הם
כלים שבורים, שבורים הם
בעולם הזה כדי לקים את התורה.
והשמוש שהקדוש ברוך הוא
משתמש בהם לא משתמש אלא
מתוך הכלים הללו. וכשתדבק
בהם, ושתית וגו'.

רבי יוסי פתח ואמר, (רות ג) ויאכל
בעז וישת וייטב לבו. מה זה
וייטב לבו? שברך על מזונו,
ופרשנה. וזהו סוד, שמי שמברך
על מזונו זה מיטיב ללבו, ומי
מוליך? (ומי דואר?) כמו שכתוב
(תהלים כו) לך אמר לבי. וכתוב (שם
עג) צור ללבי וגו'.

ומשום שברכת המזון חביבה
לפני הקדוש ברוך הוא - כל מי
שמברך על השבע, מיטיב
ומשמש למקום אחר, וסימנה -
סעודת השבת, שמקום אחר נהנה
מאותה ברכה של שבע ושמחה.
וכאן נהנה מאותה ברכה של
שבע של אותו צדיק בעז, וזהו
וייטב לבו.

מה הטעם? משום שהמזון הוא
קשה לפני הקדוש ברוך הוא
שהוא אותו מקום, וכיון שאדם
אוכל ושוטה ומברך, אותה ברכה
עולה, ונהנה מאותם דברים של
שבע שעולים, ונמצא שנהנים מן
המזון ממטה ומלמעלה.

וזהו הסוד שבין החברים. הסוד
שבחל לא נהנה אותו מקום, אלא
מאותם דברים שעולים מתוך
שבע, וכל הדברים מתעשרים
ורורים ושבעים בשמחה, ואותו
מקום נהנה מהם. בשבת הוא סוד

קלה. וצמית, לישנא דנקיות נקט, וצמית, דאי
תיאובתך לאדבקא בבר נש לקיימא זרעא
בעלמא, והלכת אל הכלים, אלן אינון
צדיקייא, דאקרון כלי יי', דכתיב, (ישעיה נב)
הברו נשאי כלי יי'. דזמנין צדיקייא
לאייתא לון כל עלמא, דורונא למלכא
משיחא, ואינון כלי יי', מאנין דקודשא בריך
הוא אתהגי בהו, אלן אינון מאנין תבירין,
תבירין אינון בהאי עלמא, בגין לקיימא
אורייתא. ושימושא דקודשא בריך הוא
אשתמש בהו, לא אשתמש אלא מגו הגי
כלים. וכד תתדבק בהו ושתית וגו'.

רבי יוסי פתח ואמר, (רות ג) ויאכל בעז וישת
וייטב לבו. מהו וייטב לבו. דבריה על
מזוניה, ואוקמוה. ודא הוא רזא, דמאן
דמברך על מזוניה, דא אוטיב ללביה, ומאן
אוטיב (נ"א ומאן איהו) כמה דכתיב, (תהלים כו) לך אמר
לבי. וכתוב (עג) צור ללבי וגו'.

ובגין דברכת מזונא חביבא קמי קדשא בריך
הוא, כל מאן דבריה על שבועא, אוטיב
וחדי לאתר אתרא, וסימנה סעודתי דשבת,
דאתר אתרא אתהגי מההיא ברכה דשבועא
וחידו. והקא אתהגי מההוא ברכה דשבועא
דההוא צדיק בעז ודא וייטב לבו.

מאי טעמא. בגין דמזונא איהו קשה קמי
קדשא בריך הוא ההוא אתר, וכיון דבר
נש אכיל ושת, וקא מברך. ההיא ברכתא
סלקא, ואתהגי מאינון מלין דשבועא דסלקין,
ואשתכח דאתהגי ממזונא מתתא ומלעילא.

ודא איהו רזא דבין חברייא. רזא בחול לא
אתהגי ההוא אתר, אלא מאינון מלין
דסלקין מגו שבועא, וכלהו מלין מתעטרין
ורוין ושבועין בחידו, וההוא אתר אתהגי

אחר במזון ממש, ובאותה שמחה של המזון של מצוה של שבת, ובכל נמצא כלול - ממעלה ומטה. וסוד זה - כי ממך הכל ומידך נתנו לך. ודאי מהנאותה הזו, ובאותה שמחה של מזון של מצות השבת, כמו שפירא.

כי שמכרך את הקדוש ברוך הוא מתוך שבע, צריך לזון לבו ולשים רצונו בשמחה, ולא ימצא עצוב, אלא שיכרך בשמחה בסוד זה ולשים רצונו שהרי הוא נותן עכשו לאחר בשמחה, בעין טובה. וכמו שהוא מכרך בשמחה ובעין טובה, כך נותנים לו בשמחה ובעין טובה. ומשום כך לא ימצא עצוב כלל, אלא בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו לתת ברכה זו בסוד שצריך.

סוד כאן, ארבע מרכבות שולטות בארבעה צדדים ומחנות, נזונו מאותה ברכת השבע, ובאותם דברים של ברוך אתה, ומה ומתעשר בו. ומי שמכרך, צריך רצון בשמחה ובעין טובה, ועל כן כתוב (משלי כב) טוב עין הוא יכרך.

ובאן רד לסוף הפסוק, שכתוב כי נתן מלחמו לדל. שאם לא תאמר כך - הפסוק הזה אין ראשו סופו ואין סופו ראשו. אלא טוב עין, כמו שפיראנו, הוא יכרך ודאי, בעין טובה ובשמחה. ואינו לחנם לברך בשמחה, שהרי מאותה ברכה ומאותה שמחה נתן מלחמו לדל, מקום שצריך להזון מפל הצדדים. מקום שאין לו מעצמו כלום. מקום שנהנה מפל הצדדים ונכלל מפל הצדדים. הדברים הללו לא נמסרו אלא לחכמים שיודעים סודות עליונים וירכי התורה.

לא אתמסרו אלא לחכמים ידעין רזין עלאין ואורחין דאורייתא.

מנייהו. בשבת איהו רזא אחרא, במזונא ממש, ובההוא חדרה דמזונא דמצוה דשבת, ובכלא אשתבח כלילא מעילא ותתא. ורזא דא (דברי הימים א כט) כי ממך הכל ומידך נתנו לך. ודאי בהנאותיה דא, ובההוא חדרה דמזונא דמצוה דשבת, כמה דאוקמוה.

כאן דמכרך לקודשא בריך הוא מגו שבועא, פעי לכוונא לפיה, ולשוואה רעותיה בחדה, ולא ישתבח עציב, אלא דיכרך בחדה ברזא דא, ולשווי רעותיה דהא איהו יהיב השתא לאחרא בחדה, פעינא טבא, וכמה דאיהו מכרך בחדה ובעינא טבא. הכי יהבין ליה בחדה ובעינא טבא. ובגין כך לא ישתבח עציב כלל, אלא בחדה, ובמלין דאורייתא, וישוי לפיה ורעותיה למיהב ברכה דא, ברזא דאצטריך.

רזא הכא, ארבע רתיכין שליטין, בד' סטריין ומשיריין, אתזנו מההיא ברכתא דשבועא, ובאינון מלין דברוך אתה, אתהני ואתרבי ואתעטר ביה. ומאן דמכרך אצטריך רעותא בחדה, ובעינא טבא, ועל דא כתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך.

והכא שפיל לסיפיה דקרא, דכתיב פי נתן מלחמו לדל. דאי לא תימא הכי, האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. אלא טוב (דף רי"ח ע"ב) עין, כמה דאוקימנא, הוא יכרך ודאי, פעינא טבא בחדה. ולא איהו למגנא לברכא בחדה, דהא מההיא ברכתא, ומההוא חידו נתן מלחמו לדל, אתר דאצטריך לאתזנא מפל סטריין. אתר דלית ליה מגרמיה כלום. אתר דאתהני מפל סטריין ואתפליל מפל סטריין. מלין אלין

לא אתמסרו אלא לחכמים ידעין רזין עלאין ואורחין דאורייתא.

הא חזי, בעז טב עינא הוה ונתוקפא דמצחא
לא הוה ביה לעלמא. מה כתיב, (רות ג')
ויבא לשכב בקצה הערמה, וזא דכתיב, (שיר
השירים ז') בטנף ערמת חשים. מהכא אוליפנא,
פל מאן דמברך ברפת מזונא כדקא יאות,
בחדוה ברעותא דלפא, פד סליק מיהאי
עלמא, אתר אתתקנא ליה, גו רזין עלאין
בהיכלין קדישין. זפאה איהו בר נש דנטיר
פקודי דמאריה, וידע וזא דילהון, דלית לך
פקודא ופקודא באורייתא, דלא תליין ביה
רזין עלאין, ונהורין וזיוין עלאין, ובגין נשא
לא ידעי, ולא משגיחין ביקרא דמאריהון.
זפאה חולקיהון הצדיקיא, אינון דמשתדלי
באורייתא זפאין אינון בעלמא דין ובעלמא
דאתי.

הא חזי דהא אמרו, דכל אינון תקיפי מצחא,
דלית להו כסופא, לית להון חולקא
בעלמא דין ובעלמא דאתי. פל אינון תקיפי
מצחא דהוה בהו בישראל, פד הוה מסתכלן
בההוא ציץ, הוה מתברך לפייהו, ומסתכלן
בעובדיהו. בגין דציץ על את הוה קאים, וכל
מאן דמסתפל ביה, הוה מכסוף בעובדיו. ועל
דא ציץ מכפרא על אינון תקיפי אנפין, תקיפי
מצחא.

אתון דרזא דשמא קדישא דהוה גליפין על
ציצא, הוה נהרין ובלטין ונצצין. פל
מאן דהוה מסתפל בההוא נציצו דאתון,
אנפוי נפלין מאימתא, והוה אתבר לפיה,
וכדין ציצא מכפרא עליהו. כגוונא דא פיון
דאיהו גרים לתברא לפיה, ולא תפנעא מקמי
מאריה.

כגוונא דא קטרת, פל מאן דארח בההוא

בא וראה, בעז הוה טוב עין,
ועזות מצח מעולם לא היתה בו.
מה כתוב? (רות ג') ויבא לשכב
בקצה הערמה. סוד הכתוב - (שיר
השירים ז') בטנף ערמת חשים. מכאן
למדנו, שכל מי שמברך ברפת
המזון בראוי בשמחה ובכרצון
הלב, כשמשתלק מן העולם הזה
מתקן לו מקום בתוך סודות
עליונים בהיכלות קדושים. אשרי
האיש ששומר את מצוות אדונו
וידע את סודו, שאין לך מצוה
ומצוה בתורה שאין תלויים בה
סודות עליונים ואורות וזיונים
עליונים, ובגין אדם לא יודעים
ולא משגיחים בכבוד רבונם.
אשרי חלקם של הצדיקים, אותם
שמשתדלים בתורה. אשריהם
בעולם הזה ובעולם הבא.

בא וראה שהרי אמרו, שכל אותם
עזי המצח שאין להם בושה, אין
להם חלק בעולם הזה ובעולם
הבא. כל עזי המצח שהיו
בישרא, כשהיו מסתכלים
באותו הציץ, היו משברים את
לבם ומסתכלים במעשיהם,
משום שציץ היה עומד על אות,
וכל מי שמסתפל בו היה מתבייש
במעשיו. ולכן הציץ מכפר על
אותם עזי פנים, עזי מצח.

אותיות של הסוד של השם
הקדוש שהיו תקוקות על הציץ,
היו מאירות וכולטות ונוצצות.
כל מי שהיה מסתפל באותה
התנוצצות של האותיות, נופלות
פניו מאימה והיה נשבר לבו, ואז
הציץ מכפר עליהם. כמו זה, פיון
שהוא גורם לשבר לבו ולהכנע
מלפני רבונו.

כמו כן הקטרת, כל מי שהריח
באותו עשן, כשעלה אותו עמוד
מאותו מעלה עשן, היה מכפר את

תננא, פד סליק ההוא עמודא מההוא מעלה עשן, הוה מכבר

לבו בברור (באורה בשמחה) לעבד את רבוננו ומעביר ממנו זקמת היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד כנגד אביו שבשמים, משום שקטרת היא שבר ליצר הרע ודאי בכל הצדדים. כמו שציין היה עומד על גס - אף קטרת. שאין לה דבר בעולם לשבר את הצד האחר, פרט לקטרת.

בא וראה מה כתוב, (במדבר יז) קח את המחתה וכן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. מה הטעם? כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף. שהרי אין שבר לאותו הצד פרט לקטרת, שאין לה דבר חביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו קטרת, ועומדת לבטל כשפים ודברים רעים מהבית. ריח ועשן הקטרת שעושים בני אדם, באותו מעשה הוא מבטל, כל שכן הקטרת.

דבר זה גזרה עומדת לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מי שמסתפל וקורא בכל יום את מעשה (פרשת) הקטרת, יצאל מכל הדברים הרעים וכשפי העולם, ומכל הפגעים הרעים, ומהרהור רע ומדין רע וממות, ולא יזקק כל אותו יום, שלא יכול הצד האחר לשלט עליו, וצריך שיכונן בו. אמר רבי שמעון, אם בני אדם היו יודים כמה הוא עליון מעשה הקטרת לפני הקדוש ברוך הוא, היו נוטלים כל דבור ודבור ממנו והיו מעלים אותו עטרה על ראשיהם כמו כתר של זהב. ומי שמשתדל בו, צריך להסתפל במעשה הקטרת, ואם יכון בו בכל יום, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסתלק המות ממנו ומהעולם, וינצל מכל הדינים של העולם הזה, ומצדדים רעים, ומדין הגיהנם ומדין המלכות האחרת.

לביה, בברורו (בנתיב בחרות) למפלח למאריה, ואעפ"ר מניה זוהמא דיצר הרע, ולא היה ליה אלא לבא חדא, לקבל אביה דבשמאי. בגין דקטרת, תבירו דיצר הרע איהו ודאי בכל סטריין. וכמה דציין היה קאים על ניסא, אוף קטרת. דלית לה מלה בעלמא, למתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטרת.

הא חזי מה כתיב, (במדבר יז) קח את המחתה וכן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. מאי טעמא. כי יצא הקצף מלפני יי', החל הנגף. דהא לית תבירו לההוא סטרא בר קטרת. דלית לה מלה חביבה קמי קדשא בריך הוא, בקטרת. וקיימא לבטל חרשין, ומלין בישין מביתא. ריחא ועשנא דקטרת דעבדי בני נשא, בההוא עובדא איהו מבטל, כל שכן קטרת.

מלה דא גזרה קיימא קמי קדשא בריך הוא, דכל מאן דאסתפל וקרי בכל יומא עובדא (ג"א פרשתא) דקטרת, ישתזיב מבלי מלין בישין וחרשין דעלמא. ומכל פגעין בישין, ומהרהורא בישא, ומדינא בישא, וממותנא, ולא יתזק כל ההוא יומא, דלא יכיל סטרא אחרא לשלטה עליה, ואצטריך דיכוין ביה. אמר רבי שמעון, אי בני נשא הוו ידעי כמה עלאה איהו עובדא דקטרת קמי קדשא בריך הוא, הוו נטלי כל מלה ומלה מניה, והוו סלקי לה עטרה על רשייהו, פכתרא דדהבא. ומאן דאשתדל ביה, בעי לאסתפלא בעובדא דקטרת, ואי יכוין ביה בכל יומא, אית ליה חולקא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, ויסתלק מותנא מניה, ומעלמא, וישתזיב מפל דינין דהאי עלמא, מסטריין בישין, ומדינא דגיהנם, ומדינא דמלכו אחרא.

בַּהֲהוּא קְטֹרֶת כִּד הָיָה סֵלִיק תִּנָּנָא בְּעֻמּוּדָא,
פִּתְחָא הָיָה חֲמִי אֲתוּוֹן דִּרְזָא דְשִׁמְא (ד)
רִיטע"א) קְדִישָׁא, פִּרְיִשָּׁאן (נ"א פִּרְחִין) בְּאִירָא,
וּסְלָקִי לְעִילָא בַּהֲהוּא עֻמּוּדָא. לְבִתֵּר כִּמְה
רִתִּיכִין קְדִישִׁין סִחְרִין לִיה מִפֶּל סְטֵרִין, עַד
דְּסֵלִיק בְּנִהִירוֹ וְחִדּוּהָ, וְחִדִּי לְמֵאן דְּחִדִּי,
וְקָשֶׁר קִשְׁרִין לְעִילָא וְתַתָּא לִיַּחְדָּא כֻּלָּא, וְהָא
אוּקִימָנָא. וְדָא מְכַפֵּר עַל יֵצֵר הָרַע, וְעַל
עֲבוּדָה זָרָה, דְּאִיהוּ סְטָרָא אֲחֵרָא. וְהָא
אוּקְמוּהָ.

פִּתַּח וְאָמַר, (שמות ל) וְעֲשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטֹרֶת קְטֹרֶת
וְגו'. הָאִי קָרָא אֵית לֹאסְתַּפְּלָא בֵּיה, בְּגִין
דְּתֵרִין מִדְּבַחִין הוּוּ, מִדְּבַחָא דְעֵלּוּן, וּמִדְּבַחָא
דְּקִטְרֹת בּוּסְמִין, דָּא לְבָר, וְדָא לְגו'. הָאִי
מִדְּבַחָא דְקִטְרֹת, דְּאִיהוּ פְּנִימָאָה, אֲמַאי אֲקָרִי
מִזְבֵּחַ, וְהָא לֹא דְבַחִין בֵּיה דְּבַחִין, וּמִזְבֵּחַ עַל
דָּא אֲקָרִי.

אֲלֵא בְּגִין דְּבִטִיל וְכַפִּית לְכִמְה סְטֵרִין בִּישִׁין,
וּבְגִין דִּהֲהוּא סְטָרָא בִישָׁא כַּפִּית וְלֹא
יְכִיל לְשַׁלְטָאָה, וְלֹא לְמַהוּי קְטִיגוּרָא, וְעַל דָּא
אֲקָרִי מִזְבֵּחַ. כִּד הֲהוּא סְטָרָא בִישָׁא הָיָה חֲמִי
(ס"א עֻמּוּדָא דְשִׁמְא) עֲשִׂנָּא דְקִטְרֹת דְּסֵלִיק, אֲתַכְפִּינָא
וְעָרַק, וְלֹא יְכִיל לְקָרְבָּא כֻּלָּל לְמִשְׁכָּנָא. וּבְגִין
דָּא אֲתוּכִי וְלֹא אֲתַעֲרֵב בַּהֲהוּא חִדּוּהָ דְלְעִילָא,
כִּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲוֹדוּי, וּבְגִין דְּחִכִּיבָא
כָּל כִּד, לֹא קָאִים הֲהוּא מִזְבֵּחַ, אֲלֵא (ד"א פְּנִימָאָה)
לְגו'. דִּהֲאִי אִיהוּ מִזְבֵּחַ דְּבִרְפָּאן אֲשַׁתְּכַחוּ בֵּיה,
וְעַל דָּא סְתִים מַעֲינָא.

כִּה פְתִיב בְּאַהֲרֹן, (במדבר יז) וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמָּתִים
וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה, דְּכַפִּית לִיה
לְמִלְאָף הַמּוֹת, דְּלֹא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה כֻּלָּל, וְלֹא
לְמַעַבְדִּי דִּינָא. סִימָנָא דָּא אֲתַמְסֵר בִּידְנָא, דִּי
בְּכָל אֲתֵר דְּקִאָמְרִי בְּכוּוּנָה, וִירְעוּתָא דְלִבָּא

בְּאֲוֹתָהּ קְטֹרֶת, כְּשֶׁהִיא עוֹלָה עֲשִׂין
בְּעֻמּוּד, הִכְהֵן הָיָה רֹאָה
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ
פְּרוֹשׁוֹת (פִּרְחֹת) בְּאִיר וְעוֹלוֹת
לְמַעַל בְּאוֹתוֹ עֻמּוּד. אַחֵר כִּד
כִּמְה מְרַכְּבוֹת קְדוּשׁוֹת סוֹכְבוֹת
אוֹתוֹ מִפֶּל הַצִּדִּידִים עַד שֶׁעוֹלָה
בְּאִיר וְשִׁמְחָה, וּמִשְׁמַח אֵת מִי
שֶׁמִּשְׁמַח, וְקוֹשֶׁר קִשְׁרִים לְמַעַל
וּלְמַטָּה כִּדִּי לִיַּחַד הַכֹּל, וְהָרִי
בְּאֲרָנּוּ. וְהָא מְכַפֵּר עַל יֵצֵר הָרַע
וְעַל עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהוּא הַצִּד
הָאֲחֵר, וְהָרִי בְּאֲרָנּוּ.

פִּתַּח וְאָמַר, (שמות ל) וַיַּעַשׂ מִזְבֵּחַ
מִקְטֹרֶת קְטֹרֶת וְגו'. בְּפִסּוּק זֶה יֵשׁ
לְהַתְּבוּנָה, מִשּׁוּם שֶׁהִיוּ שְׁנֵי
מִזְבְּחוֹת - מִזְבֵּחַ הָעוֹלוֹת וּמִזְבֵּחַ
קְטֹרֶת הַסַּמִּים, זֶה בַּחוּץ וְזֶה
בְּפְנִים, מִזְבֵּחַ הַקְטֹרֶת הִזָּה שֶׁהוּא
פְּנִימִי, לְמַה נִּקְרָא מִזְבֵּחַ, וְהָרִי אֵין
זוֹבַחִים בּוֹ זְבָחִים, וּמִזְבֵּחַ עַל כֵּן
נִקְרָא ?

אֲלֵא מִשּׁוּם שֶׁמְבַטֵּל וְכוּפֶת כִּמְה
צִדִּידִים רָעִים, וּמִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ הַצִּד
הָרַע כְּפוֹת, לֹא יְכוּל לְשַׁלֵּט וְלֹא
לְהִיּוֹת קְטָגוֹר, וְעַל כֵּן נִקְרָא
מִזְבֵּחַ. כְּשֶׁאוֹתוֹ הַצִּד הָרַע הָיָה
רֹאָה (עֻמּוּד הָעֵשֶׂן) עֲשִׂין הַקְטֹרֶת
שֶׁעוֹלָה - נִכְנַע וּבוֹרֵחַ, וְלֹא יְכוּל
לְקָרֵב כָּלָל לְמִשְׁכָּן. וּמִשּׁוּם זֶה
נִטְהָר וְלֹא מִתְעַרֵּב בְּאוֹתָהּ שִׁמְחָה
שֶׁלְמַעַלָּה, פֶּרֶט לְקְדוּשׁוֹת בְּרִיךְ -
הוּא לְבִדּוֹ, וּמִשּׁוּם שֶׁכָּל כִּד
חִכִּיבָה, לֹא עוֹמֵד אוֹתוֹ מִזְבֵּחַ
אֲלֵא (פְּנִימִי) לְפָנִים, שֶׁזֶּהוּ הַמִּזְבֵּחַ
שֶׁנִּמְצְאוֹת בּוֹ בְּרָכוֹת, וְעַל כֵּן
נִסְתָּר מִן הָעֵיִן.

כִּה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן ? (במדבר יז) וַיַּעֲמֵד
בֵּין הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר
הַמַּגֵּפָה, שֶׁכַּפֶּת אֵת מִלְאָף הַמּוֹת
שֶׁלֹּא יְכוּל לְשַׁלֵּט כָּלָל וְלֹא
לְעֲשׂוֹת דִּין. סִימָן זֶה נִמְסֵר
בְּדִינּוֹ, שֶׁבְּכָל מָקוֹם שֶׁאוֹמְרִים
בְּכוּנָה וְרָצוֹן הִלֵּב אֵת מַעֲשֵׂה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למוזד בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למוזד. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הד"ש) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במוזד וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְכָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּגְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים גִּשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִבֵּל
הֵיכִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּגְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

תקליטור אוצרות הזוהר וב: 12.000 ספרים, דרשות לשמיעה, קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלך, ספר הזוהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמי"

הגדול בעולם

"בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי"

"קול הזוהר" שיעורים בזוהר היומי בסלפון 0722-990044

סדר הזוהר היומי

מחלקת ל"א בית הדין

מפעל העופות

נחל לכיש 24/8 בית שמש 054-843-6784

קול הרשב"י

שיעור בזוהר היומי

0722-990055

קול הרשב"י

0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.